

Dane RUDHYAR: BERAN

Rašící semeno proráží příkrovem půdy, změkklé tajícím sněhem, a míří svým životem vstříc slunečnímu světlu. Prudký nástup jara přináší zázrak klíčení. Síla Dne nyní svou intenzitou vyvažuje ustupující sílu Noci. V Beranu prožívá lidská osobnost fázi adolescence.

Dokud se dítěte nezmocní puberta, je horizont osobnosti značen zdmi určité ohraničující matrice. Nejprve je to děloha; poté už diferencovanější prostor rodiny, který udržuje za zdmi jistoty vzrůstající konflikty. V těchto fyzických či psychologických svazcích je osobnost dítěte stále ještě v prenatálním stavu. Je obklopena kolektivní přirozeností. A snaží se prorazit ven. Vynoření – v celém jeho zázraku a strachu – to je adolescence. Adolescent se rodí jako oddělená osoba, do světa, který se zdá být pustý či cizí; který musí dobýt; z nějž nesmí mít strach.

Strach, smíšený s dychtivým očekáváním, nemotorností, citovým zmatkem – to je adolescent. Štve se touhou; při sebemenší bolesti divoce uskočí, legrační ve své drzosti. Poháněn vnitřní potřebou jít vpřed, prosazuje se tím, že se předvádí a povykuje; stále však ještě touží se vrátit do bezpečí matky země. Nepatrný poryv osudu ho přiměje se přikrčit a trpět, jehňátko srdcem, které trká jako beran.

Tento psychologický popis adolescence charakterizuje základní povahu Berana; jeho emocionální nestabilitu a rozháranou, osudově nutkavou touhu; jeho silnou senzitivitu, maskovanou postojem „vzal to čert“; jeho čistou instinktivnost a často až bombastické sebeprosazování, které je vlastně spíše výsledkem bio-psychologického, hluboce a osudově zakoušeného nutkání než nějakou sebestředností. „Beraní“ lidská bytost je z hloubi puzena nutností za každou cenu nabýt vnitřního já; snaží se donutit svou nejasně tušenou individuální duši, aby na sebe vzala jeho inkarnace. Nepídí se po moci z důvodu vlastního uspokojení, ale proto, aby si dokázala sebe sama – potřebuje ji, aby byla mocna se stát osobností. A pokud se zdá, že baží po lásce a slávě, po „víně, ženách a zpěvu“ – je to proto, že se cítí vnitřně slabá nebo nejistá a potřebuje neustálé utvrzování a vnější podporu.

Síla Dne v něm teprve taktak převažuje nad Nocí, a proto musí člověk-Beran naléhavě až zoufale tlačit svoje vědomé ego k vůli do života – a kolikrát to až přežene. Jeho stesk je veliký jako jeho netrpělivost; city tak romantické jako vášně přímá a prudká – i když nemívá dlouhého trvání, a stává se, že se náhle obrátí v odpor. Beran více než jiná znamená zvěrokruhu miluje svou potřebu lásky více než nějakou osobu. A lásku potřebuje proto, že se bytostně bojí světa a je osamělý; a stejně tak se bojí vazeb, vyplývajících z dlouhodobého spojení nebo vztahu, protože musí růst, musí ustavičně rozšiřovat svou klíčící osobnost, nesmí za žádnou cenu zůstat ani chvíli klidně stát – protože by to mohlo znamenat, že se propadne do minulosti. Jeho průkopnický instinkt je maskovaným strachem z rutiny a z tahu tradice. On musí růst; a jeho změny partnerů, obzorů a vazeb mu dávají přinejmenším pocit pohybu vpřed, iluzi růstu.

Obvyklý beraní typ bude pochopitelně tyto skryté prameny svého jednání divoce popírat. Nemůže se totiž zastavit a pokusit se sám sebe pochopit. On nebuduje vědomí, ale osobnost. V zásadě to není žádný myslitel; je to budovatel. Musí své nutkání žít nějak uplatnit. Síla Dne se v něm zvedá s falickou intenzitou. Nezáleží na tom, kde nebo co buduje. Musí se však cítit v pohybu osudu. Musí cítit, že s ním hýbají velké energie.

Zformovaná osobnost může jednat pomalu, klidně, rozvážně; to proto, že jedná na základě relativně pevné báze individuálního jáství. Ale Beran je v neustálém procesu formování sebe sama. Nemá žádný pocit jáství; žádný pocit pevných hranic. Je neustále otevřen přívalům univerzálního, nezosobněného Života. Nikdy není hotovým výrobkem, a málo se stará o to, zda dokončí, co začal. Zajímá ho samo tvoření, ne výtvoř. A tudíž za sebou potřebuje cítit víc a víc Síly, víc a víc Života, nutících ho tvořit. A chce jen jedno: přenést tu Sílu na ostatní, oplodnit jí panenská pole – a jít dál, ohnivě pronikat do stále širších a „nových“ dálav.

V tomto smyslu je „ne-osobní“. Rozdává – ne však něco, co je „jeho vlastní“. Rozdává čistou energii, energii síly Dne, která jím tryská. Je pro něj těžké si něco „přivlastnit“. Avšak pokud se tak stane, lpí na oné věci (přinejmenším na chvíli) s vášní – s vášní, zrozenou ze strachu a samoty; to proto, že se ta věc pro něj náhle stane symbolem vlastní osobnosti – osobnosti, která je tím jediným, po čem vlastně touží, co chce „mít“, a čím si nikdy není jist, protože se to nedá nikdy „dokončit“.

Vzhledem k tomu, že v Beranu jsou si síla Dne a Noci navzájem rovny, je člověk-Beran neustále ve stavu nestabilní rovnováhy, vnitřně zmítán protiklady; tudíž neklidný, nedůtklivý, nervózní i neurotický. Mívá však „akční“ neurózy, které se rodí z pocitu prohry, způsobené nepřekonatelnými překážkami, z únavy ještě před výkonem nebo z absence osobního zájmu na tom, co dělá, i když se do toho zdánlivě vrhá se vši energií a vášní. Ta energie není „jeho“. On není v ní. Neustále se snaží naplnit sebe sama jako osobnost; ten cíl mu však pořád uniká – je

pořád o krok před ním. A tak nepřestává jednat, toužit, cítit, tvořit – a jen stěží se mu daří zdůrazňováním aktivity skrývat prázdnotu a strach z věčné adolescence.

Málokdo z jeho blízkých to ví. Nejenže je cele zaujat tím, co dělá, je také herec. Hraje role, a miluje pocit, že je veden neviditelným Dramatikem; dává mu to pocit jistoty v rámci vlastního osudu. Snadno se stane oddaným následovníkem; právě proto, že si není jist vlastní osobností. Symbolicky řečeno, bývá „celý pryč“ z nějakého „Učitele“, do něž promítá svou touhu po osobnosti. Raději než aby projevil svou vlastní slabou osobnost, stravuje sám sebe uctíváním určité velké Osobnosti – spíše však takové, která je vzdálená, ideální, nepřítomná. Toto oddání se je vždy „psychologickou projekcí“ jeho vlastní touhy po osobnosti. Nemůže-li vnějším projevem tvořivosti a o plodivosti dát část osobnosti najevo, pak tu touhu promítá tím, že ji transformuje v intenzivní (a často nárazovou) oddanost ideálnímu Obrazu, nebo „velké Příčině“.

V Beranu cítíme „puls života“ – tvůrčí Dech. Prochází. Vzdouvá se – a opadá. Síla Berana je silou blesku, který udeří shůry, z temnoty Kolektivního Nevědomí. Je to síla zjevení, uvolněná síla Osudu, která vzplane a oplodní. Ona síla, jedno z jaké úrovně dštící svá ohnivá sestoupení, dává všemu, co Beran dělá, podivnou průkopnickou, neosobní, snad kosmickou a osudovou intenzitu. Nejvznešenějším výrazem síly Berana není jednotlivec, ale lidstvo – Člověk. Na méně exaltované úrovni pak společenská nebo náboženská skupina, národ, nebo rasa prostřednictvím takového člověka proklamuje své potřeby a to, co vede k jejich naplnění – prostřednictvím člověka, který není ještě tak docela vědomou osobností, a přesto je něčím víc než jednotlivcem.

Jakmile takový člověk pocítí význam osudu, který skrze něj začíná působit, může se stát, že jeho egem projede výkřik pýchy. Začne být arogantní. Začne klást společnosti požadavky, jakoby všechna možná privilegia byla jeho „božským právem“. Ta pýcha však přesto bývá spíš adolescentní, smíšená s pokorou a zvláštním pocitem nejistoty; to proto, že si je vnitřně vědom toho, že zdroj oné síly, která přináší pýchu, není jeho vlastní, a že by s ní mohl ztratit kontakt – a zůstat prázdny. V tom je rozdíl mezi pýchou Berana a typickou pýchou Lva: ve Lvu je pýcha soustředěna v osobnosti a má kořeny v po slávě se pídícím „Já Jsem“. Člověk-Beran spíše zdůrazní to „Jsem“ než „Já“. Jeho pýcha je v tom, co dělá, v tom, co je učiněno skrze něj, v té velké síle, kterou má na povol, v mocné mužnosti jeho organismu. Není v tom, čím on osobně je; tím si nikdy není zcela jist.

Beran – to je úsvit osobnosti, osobnosti jakožto objektivního a vědomého faktu v cyklu postupného lidského vývoje. V onom úsvitu se světlo vědomí začíná postupně rozprostírat po východní obloze, a probouzet všechny síly, které náležejí říši Dne. Na západě však je stále ještě tma. Noc má dosud ještě v moci široké oblasti lidské psyché. Od této chvíle bude mít pod kontrolou paměť a bude se zmocňovat oblastí pod horizontem, oblastí, které ustavují Nevědomí.

Rovnováha mezi vědomím a nevědomím je u Berana velmi křehká – a stejně tak u Vah. Tato dvě znamení jsou znameními rovnováhy, síly Dne a Noci jsou zde téměř stejně mocné. Pouze "téměř" stejně mocné; to proto, že v Beranu síla Dne nabírá spád, který jí zajišťuje převahu – převahu, za kterou však platí daň minulosti, síle Noci.

V jistém smyslu je člověk-Beran povolán obětovat vlastní minulost, nechat ji shořet na oltáři svého zaslíbení novému životu. Ta oběť může být činem radostným a klidným; tlak síly Noci ji však měnívá v dramatické mučednictví. Odtud ten pocit *sebelítosti*, u Beranů tak častý. Sebelítosti, kterou vyvolává slábnoucí síla Noci, stále usilující o převahu. To je negativní charakteristika Berana. Sebelítost, únava a omrzelost ještě před činem, pocit „k čemu to všechno“, pocit, že je „obětním beránkem“ osudu – to všechno jsou negativní aspekty tohoto znamení. Mohou být překonány pouze tehdy, podaří-li se ego „asimilovat obsah nevědomí“ (řeceno terminologií C.G.Junga), jsou-li všechny beraní energie záměrně a vědomě uvedeny v činnost a zapojeny v osud, vědomě akceptovány a je-li jim dán volný průchod.

Beran: jeho síla a slabost, jeho břímě osudu. Beraní píseň je písni solární „exaltace“, protože v něm a skrze něj Slunce – v Beranu „exaltované“ – poprvé cítí, že vítězí. Toto vítězství nad Nocí se slaví na devatenáctém stupni Berana, stupni „extáze“ sluneční síly. Je to symbolický Den vzkříšení, Velikonoce, síla Dne triumfuje výbuchem první lásky. Život se bujně vlévá do mladého tvora, který cítí, že se objímá s Vesmírem. Plesá velikonoční píseň – stromy pučí, předtím, než se objeví první zelené Býčí listí.

zdroj: **DANE RUDHYAR: ASTROLOGICKÁ ZNAMENÍ – PULZ ŽIVOTA**
vydalo v roce 2002 nakladatelství **PŮDORYS**, Dejvická 30, 160 00 Praha 6
tel. /fax: +420 224 323 133,
pudorys@seznam.cz, <http://pudorys.firstnet.cz/>

VYTVOŘENO VE SPOLUPRÁCI S

ASTROLOGICKOU ŠKOLOU PRO STATEČNÉ
PAVLA TURNOVSKÝHO & MARTINY LUKÁŠKOVÉ
u příležitosti 20. výročí jejího založení v roce 1992

Pavel.Turnovsky@gmail.com
astrologMarLuk@seznam.cz

www.rezonance.cz
www.transformator.cz
www.astrologie.cz
www.astropsycholog.cz